



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Zuzany Bystřické, v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze, Pod Višňovkou 25, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem, se sídlem v Praze, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem v Brně, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 18. 1. 2010, č.j. AT995-2/116/9/2009-SŘ, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2010, č.j. AT995-2/116/9/2009-SŘ, žalovaný změnil, (pouze tak, že doplnil označení všech ust. právních předpisů, podle kterých bylo postupováno a opravil chybu v označení použitého zákona), výrok rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorát v Ústí nad Labem, ze dne 9. 11. 2009, č.j. AQ590-2/376/5/2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), za použití zásady absorpční, analogicky podle ustanovení §12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů ve výši 50.000,- Kč za porušení

právních povinností stanovených v § 11 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona o potravinách, čl. 14 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v návaznosti na čl. 14 odst. 2 uvedeného předpisu, a v kapitole II čl. 4 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 853/2004 ze dne 29. 4. 2004 o hygieně potravin. Tímto spáchal správní delikty dle § 17 odst. 1 písm. f), § 17 odst. 2 písm. a) a § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, přičemž rozhodnutí napadl v plném rozsahu. Uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci, nemá náležitosti stanovené zákonem, byla jím uložena nepřiměřená pokuta, přičemž žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí přesto, že pro jeho potvrzení nebyly splněny podmínky stanovené zákonem. Žalobce totiž napadl prvoinstanční rozhodnutí v celém rozsahu, a to pro jeho věcnou i právní nesprávnost, absenci náležitostí a nepřezkoumatelnost. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že mu byla uložena pokuta za spáchání třech deliktů. Závažnost protiprávního jednání spatřuje prvoinstanční orgán ve způsobu jejich spáchání. K tíži žalobce přičítá i to, že spáchal vícečinný souběh tří různých správních deliktů. V odůvodnění se však zabývá pouze dvěma správními delikty, třetí zde není zmíněn ani hodnocen a není zřejmé, zda a jak k němu bylo přihlédnuto při určení výměry pokuty. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 10Ca 328/2007-46, dle kterého konstatování skutkových zjištění, které tvoří skutkovou podstatu správního deliktu, aniž by bylo možno seznat jaké závěry ohledně výše pokuty z nich správní orgán vyvozoval, nelze považovat za úvahu správního orgánu. Absenci zmíněné úvahy je pak nutno považovat za důvod nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl, že se žalovaný s touto námitkou vůbec nezabýval, pouze změnil výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí tak, že přidal skutkovou podstatu správního deliktu, která v prvoinstančním rozhodnutí absentovala. Dále žalobce namítl, že není zřejmé, jakým způsobem prvoinstanční orgán hodnotil souběh správních deliktů a hledisko závažnosti, když na jednu stranu uvedl, že použil absorpční zásadu, na druhou stranu při hodnocení hlediska závažnosti vzal souběh správních deliktů k tíži žalobce. Dle žalobce totiž souběh správních deliktů lze brát k tíži pouze při aplikaci absorpční zásady, při hodnocení hlediska závažnosti je nutno přihlédnout k jiným skutečnostem. Tímto postupem došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Dle názoru žalobce je tento přístup v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutím č.j. 6As 23/2005-66, podle kterého principy právní jistoty vyžadují, aby ten, komu je trest ukládán neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce. Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaný nevyhodnotil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to okolnosti a krátký časový interval. Nedošlo k řádnému odůvodnění ukládané sankce tak, aby nevznikaly pochyby o výši pokuty. Dle žalobce správní řízení trpí vadou, jež nebyla v odvolacím řízení odstraněna, postup obou správních orgánů byl zmatečný, rozhodnutí jsou v důsledku toho nezákonná. Tím, že nedošlo k odstranění vad prvoinstančního rozhodnutí, došlo k porušení zásady dvouinstančního správního řízení a žalobci bylo odňato právo na řádné projednání věci. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud buď napadené rozhodnutí změnil a uložil žalobci pokutu nepřevyšující 20.000,- Kč, nebo rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť jeho postup jako odvolacího orgánu byl v souladu se zásadami přezkumu dle §89 odst. 2 správního řádu. Je toho názoru, že se velmi podrobně v napadeném rozhodnutí o odvolání zabýval námitkou

žalobce, že ačkoliv měl žalobce spáchat vícečinný souběh tří různých správních deliktů, v odůvodnění se prvoinstanční orgán zabývá pouze dvěma správními delikty, třetí zde není zmíněn ani hodnocen a není zřejmé, zda a jak k němu bylo přihlédnuto při určení výměry pokuty. Není pravdou, že v napadeném rozhodnutí přidal skutkovou podstatu. V prvoinstančním rozhodnutí jsou tři skutkové podstaty uvedeny, což sám žalobce v žalobě uvedl. Žaloba je v tomto směru zmatečná. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že souběh správních deliktů lze brát k jeho tíži pouze při aplikaci absorpční zásady a při hodnocení hlediska závažnosti je nutno přihlédnout k jiným skutečnostem. Žalovaný odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 29Ca 257/2008-57 ze dne 21.10.2009, podle kterého správnímu orgánu nelze vytýkat, že na základě více skutků, jimiž byly naplněny skutkové podstaty deliktů, uložil pokutu ve výši, která odpovídá vícečetným zjištěním, naopak je to okolnost, k níž správní orgán nepochybně při stanovení sankce přihlíží. Žalovaný má za to, že při aplikaci absorpční zásady nelze vůbec zvažovat, jakou okolnost přičítá k tíži, taková úvaha se provádí při stanovení výše sankce. Dále žalovaný konstatoval, že ve věci skutečně nedošlo k hodnocení okolnosti doby trvání deliktu. Doba trvání totiž není kritériem, k němuž by ze zákona byl správní orgán povinen přihlédnout.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které v podstatě zopakoval skutečnosti obsažené již v žalobě. Zdůraznil, že má stále za to, že uložená pokuta ve výši 50 000,- Kč je zcela nepřiměřená.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, podstatné pro rozhodnutí:

Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorát v Ústí nad Labem ze dne 9. 11. 2009, č.j. AQ590-2/376/5/2009, byla žalobci uložena pokuta podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), za použití zásady absorpční analogicky podle ustanovení §12 odst. 2 zákona č. 200/2002 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů ve výši 50.000,- Kč. Konkrétně se jednalo o porušení právních povinností stanovených v § 11 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona o potravinách, čl. 14 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v návaznosti na čl. 14 odst. 2 písm. b) uvedeného předpisu, a v kapitole II čl. 4 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 ze dne 29. 4. 2004 o hygieně potravin. Tímto spáchal

správní delikty dle § 17 odst. 1 písm. f), § 17 odst. 2 písm. a) a § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách.

Tyto povinnosti žalovaný porušil tím, že v provozovně Kaufland Česká republika v.o.s., Dr. Milady Horákové, 46001 Liberec dne 17. 6. 2009, v provozovně Kaufland Česká republika v.o.s., U Kostela 4754/37, 4601 Jablonec nad Nisou dne 18. 6. 2009, v provozovně Kaufland Česká republika v.o.s., Polní 29/604, 46001 Liberec dne 15. 7. 2009 dne 15. 7. 2009 uváděl do oběhu brambory konzumní pozdní více odrůd, které vzhledem ke zjištěným vadám nevyhověly ustanovení §30 odst. 2 a 3 vyhlášky Mze č. 157/2003 Sb. V naposled uvedené provozovně byly navíc v místě prodeje nebalených konzumních brambor zjištěny nečistoty.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně podrobně konkretizoval, proč zboží neodpovídalo požadavkům stanoveným v §30 odst. 2 a 3 vyhlášky Mze č. 157/2003. Z odůvodnění (čl. 5 až 7) vyplývá, že ve dvou případech došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v §17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb. s tím, že podle odst. 2 písm. d) tohoto zákona se uloží pokuta až do výše 50 000 000,- Kč. Ve čtyřech případech pak došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v §17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb. s tím, že podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení se uloží pokuta až do výše 50 000 000,- Kč. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, jaké konkrétní povinnosti byly porušeny v důsledku zjištěných nečistot s tím, že v této souvislosti došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v §17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. s tím, že podle odst. 2 písm. b) tohoto ustanovení se uloží pokuta až do výše 3 000 000,- Kč.

Dále správní orgán prvního stupně vyhodnotil závažnost protiprávního jednání, kterou shledal ve způsobu spáchání správních deliktů. Konstatoval, že se jednalo o vícečinný souběh tří správních deliktů, a tuto skutečnost hodnotil k tíži účastníka. Správní delikt uvedený v §17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb. spáchal formou vícečinného souběhu stejnorodých správních deliktů, když spáchal dva samostatné skutky, správní delikt uvedený v §17 odst. 2 písm. a) zákona spáchal rovněž formou vícečinného souběhu stejnorodých správních deliktů, když spáchal čtyři samostatné skutky. Dále k tíži účastníka vyhodnotil, že uváděl do oběhu více než 600 kg nevhodných brambor. V tomto směru zvážil, že průměrný spotřebitel zakoupí brambory o hmotnosti 5 kg a počet poškozených spotřebitelů by činil více jak 100, tedy velké množství. Rovněž procento nevyhovujících brambor hodnotil jako vysoké, neboť v průměru více než jedna čtvrtina neodpovídala požadavkům. Za přitěžující okolnost označil rovněž skutečnost, že ač bylo zjištěno uvádění do oběhu nevhodných brambor postupně, a to 17. 6. 2009, 18. 6. 2009, 15. 7. 2009, účastník neučinil odpovídající opatření k zamezení prodeje nevhodných brambor po kontrole provedené 17. 6. 2009.

Pokutu uložil správní orgán prvního stupně jako úhrnný trest při aplikaci zásady absorpční, kdy sbíhající se delikty jsou postiženy trestem stanoveným pro nejtěžší z nich. Konstatoval, že sbíhajícími se delikty se stejnou sazbou jsou delikty uvedené v §17a odst. 1 písm. f) a v §17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., přičemž druhý uvedený delikt shledává nejzávažnějším, jelikož účastník řízení uváděl do oběhu větší množství brambor s výskytem hniloby, tedy nevhodným k lidské spotřebě. K souběhu správních deliktů pak přihlédl při určení konkrétní výše ukládané pokuty a to z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti protiprávního jednání účastníka řízení. S ohledem na §17i zákona č. 110/1997 Sb. přihlédl ke způsobu spáchání deliktů, jejich následkům a okolnostem.

Proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu podal žalobce včas odvolání, v němž shodně jako v žalobě namítal, že prvoinstanční orgán k jeho tíži hodnotil skutečnost spáchání vícečinného souběhu tří různých správních deliktů, přičemž v odůvodnění se zabýval pouze dvěma a proto je rozhodnutí nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Dále není zřejmé, jak hodnotil souběh správních deliktů a hledisko závažnosti, když na jednu stranu uvádí, že použil absorpční zásadu, na druhou stranu bere souběh k tíži účastníka při hodnocení hlediska závažnosti. Dále správnímu orgánu vytkl, že hledisko doby trvání přičetl k tíži účastníka a vytkl mu neprovedení opatření k zamezení prodeje, když měl přihlídnout k velmi krátkému časovému intervalu a k dalším okolnostem. Za přiměřenou by považoval pokutu nepřevyšující 20.000,- Kč.

Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že doplnil označení všech ust. právních předpisů, podle kterých bylo postupováno a opravil chybu v označení zákona o přestupcích. K námitkám vzneseným v odvolání žalovaný uvedl, že žalobce nijak nespecifikuje třetí delikt, který nebyl zmiňován a hodnocen. Zřejmě se jedná o delikt dle §17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997, jehož skutková podstata byla naplněna tím, že v provozovně účastníka byly zjištěny nečistoty. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že k tomuto správnímu deliktu přihlédl správní orgán prvního stupně při úvaze o výši uložené pokuty, kdy k tíži účastníka hodnotil to, že se dopustil spáchání tří různých deliktů ve vícečinném souběhu. Při uložení sankce se řídil absorpční zásadou. Vyslovil vinu za všechny sbíhající delikty, sankci však uložil za nejprísneji postižitelný. Toto řešení je pro účastníka příznivější a lze ho použít i v případě vícečinného souběhu správních deliktů, s ohledem na blízkou časovou souvislost jednotlivých porušení na stejném úseku ochrany, i když různého charakteru a na různých provozovnách. Žalovaný v tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 15/2008-14. Na základě více skutků, jimiž byly naplněny skutkové podstaty více deliktů, pak správní orgán prvního stupně správně uložil pokutu, která odpovídá vícečetným zjištěním. Pokud se týká délky trvání správního deliktu, tu orgán prvního stupně jako takovou nehodnotil. Jako přítěžující okolnost však správně posoudil to, že došlo ke třem kontrolám, přičemž je zřejmé, že po zjištění závad účastník neučinil žádné opatření k zamezení prodeje nevhodných brambor ihned po první kontrole a tyto nabízel k prodeji i v následujících dnech, což svědčí o nedůsledné vnitřní kontrole provozovatele potravinářského podniku, který má odpovědnost za nabízené potraviny. Žalovaný vyslovil souhlas s tím, že prvoinstanční orgán k tíži účastníka přičetl při hodnocení závažnosti správního deliktu to, že se jednalo o vícečinný souběh tří správních deliktů.

Krajský soud dále přistoupil k přezkumu námitek obsažených v žalobě. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného nemá zákonné náležitosti a tudíž je nepřezkoumatelné. Krajský soud proto zkoumal, zda jsou tato tvrzení žalobce důvodná a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí má náležitosti stanovené zákonem, neboť obsahuje jak řádný výrok, tak i odůvodnění, tak i poučení o odvolání. Podrobněji k náležitostem rozhodnutí odkazuje krajský soud na § 68 a násl. správního řádu. Výrok přitom podle krajského soudu splňuje i náležitosti vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73), ukládající specifikovat protiprávní jednání z hlediska věcného, časového a místního. V odůvodnění se přitom žalovaný dostatečně vypořádá s uplatněnými námitkami, jak mu to ukládá správní řád, podle něhož je úkolem odvolacího orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Jak přitom plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaný řádně posoudil jak soulad napadeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu s právními předpisy, tak se řádně a přezkoumatelným

způsobem vypořádal s uplatněnými námitkami. Soud se ztotožňuje zcela se závěry žalovaného o správnosti prvoinstančního rozhodnutí. Jeho závěry mají oporu ve správním spise a právní úpravě. V řízení byl řádně zjištěn skutkový stav a správně byly aplikovány i použité právní předpisy.

Pokud žalobce namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby prvoinstanční rozhodnutí mohlo být potvrzeno, konstatuje krajský soud, že shledal nedostatek podmínek pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí žalovaným. Prvoinstanční rozhodnutí obsahuje jak všechny formální i věcné náležitosti, má oporu v právní úpravě, resp. skutečnostech zachycených ve správním spisu. Ani v této námitce tak krajský soud nemohl žalobci přisvědčit. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by se žalovaný nezabýval všemi odvolacími námitkami. Jak je z rozhodnutí žalovaného patrné, ten se všemi odvolacími námitkami řádně zabýval.

Co se týče konkrétních námitek směřujících do odůvodnění rozhodnutí žalovaného, konstatuje krajský soud, že předmětem řízení bylo uložení sankce za porušení zákonných povinností, přičemž toto porušení žalobce v žalobě nezpochybňuje. Zpochybňuje pouze postup při stanovení sankce, dle něho došlo v tomto směru k nesprávnému právnímu posouzení věci a uložená pokuta byla nepřiměřená.

Žalobce žalovanému konkrétně vytýkal, že se nedostatečně zabýval námitkou vznesenou v odvolání, že prvoinstanční orgán závažnost protiprávního jednání spatřuje ve způsobu spáchání správních deliktů, k tíži mu přičítá, že spáchal vícečinný souběh tří různých správních deliktů, přičemž v odůvodnění se zabývá pouze dvěma správními delikty. I tato námitka je nedůvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou dostatečně vypořádal. To vyplývá z výše uvedené rekapitulace odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí v odůvodnění vyčerpávajícím způsobem popsal skutková zjištění, uvedl jakým konkrétním jednáním byly naplněny skutkové podstaty tří správních deliktů, přičemž z odůvodnění je zřejmé, že v případě dvou deliktů se jednalo o vícečinný souběh, skutková podstata třetího deliktu dle §17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. byla naplněna v důsledku zjištění nedodržení povinností ohledně hygieny potravin (nečistoty v provozovně) v jednom případě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí napadeného je jasné zřejmé, že pro uložení trestu za souběh správních deliktů byla použita zásada absorpční. Správní orgán podrobně popsal, jak tuto zásadu na konkrétní případ aplikoval. Soud odkazuje na výše uvedené shrnutí odůvodnění jeho rozhodnutí a připomíná, že v rozhodnutí prvního stupně bylo výslovně uvedeno, že sbíhajícími se delikty se stejnou sazbou jsou delikty uvedené v §17a odst. 1 písm. f) a v §17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., přičemž druhý uvedený delikt shledává nejzávažnějším. Dle názoru soudu nebylo žádným pochybením, že správní orgán prvního stupně v této souvislosti neuváděl znovu výslovně, že v případě třetího deliktu byla sazba nižší a v úvahách o aplikaci absorpční zásady se jím nezabýval, neboť to jasné uvedl v předcházející části svého rozhodnutí, kde popsal tři správní delikty, přičemž uvedl, jakým způsobem došlo k naplnění té které skutkové podstaty. Třetí delikt však tímto svým postupem nijak nevyloučil ze svých úvah, neboť jednoznačně uvedl, že došlo ke spáchání tří různých správních deliktů.

Dále žalobce namítal, že na základě výše uvedené námitky žalovaný změnil výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí tak, že „přidal“ skutkovou podstatu správního deliktu, jenž absentovala v rozhodnutí prvoinstančním. Tuto námitku soud rovněž neshledává důvodnou. V prvostupňovém rozhodnutí, ve výrokové části, byly uvedeny tři skutkové

podstaty správních deliktů, a to dle § 17a odst. 1 písm. f), § 17 odst. 2 písm. a) a § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách. Stejně tak tomu bylo i v napadeném rozhodnutí. Žalovaný výrok napadeného rozhodnutí změnil pouze tak, že doplnil ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo v řízení postupováno a opravil chybu v označení zákona o přestupcích.

V další námitce žalobce žalovanému vytkl, že mu není zřejmé, jakým způsobem hodnotil prvoinstanční orgán souběh správních deliktů a hledisko závažnosti, když na jednu stranu uvedl, že použil absorpční zásadu, na druhou stranu při hodnocení závažnosti vzal souběh správních deliktů k tíži žalobce, přičemž souběh správních deliktů lze dle názoru žalobce brát k jeho tíži pouze při aplikaci absorpční zásady. Tímto postupem tak došlo k porušení zásady dvojího přičítání. Ani tato námitka není důvodná.

Při ukládání sankce byla použita zcela správně absorpční zásada, a to analogicky dle §12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Podle věty první tohoto ustanovení „za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.“ Aplikace tohoto ustanovení, které představuje absorpční zásadu, znamená, že přísnější trest pohlcuje trest mírnější. Jedná se o rozhodování na základě objektivních skutečností, neexistují zde žádná hlediska, která by mohla jít k tíži účastníka nebo naopak v jeho prospěch. Správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, pokud ze třech v úvahu připadajících trestů zvažoval dva přísnější, které však byly stejné. Při aplikaci uvedené zásady se souběh správních deliktů neprojevuje „k tíži“ účastníka, naopak prakticky dochází k tomu, že účastníku je uložen pouze jeden trest na místo více trestů za každý správní delikt. Následně však nic nebrání tomu, aby skutečnost, že v daném případě šlo o vícečinný souběh tří různých správních deliktů, vyhodnotil správní orgán k tíži žalobce při stanovení výše sankce. (v tomto směru soud odkazuje na své dřívější rozhodnutí č.j. 29 Ca 257/2008-57 ze dne 21.10.2009, na které ve svém vyjádření k žalobě odkázal i žalovaný). Z uvedeného je zřejmé, že k existenci vícečinného souběhu tří různých správních deliktů k tíži žalobce bylo přihlédnuto pouze při stanovení výše sankce a nedošlo tak k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Krajský soud připomíná, že zásada zákazu dvojího přičítání byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, k tomu viz např. rozsudek ze dne 25. 1. 2006, čj. 4 As 22/2005-68, nebo rozsudek ze dne 28. 2. 2006, čj. 4 As 26/2005-58, oba přístupné na www.nssoud.cz. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Z uvedeného plyne, v jakých souvislostech je třeba zásadu dvojího přičítání zvažovat. Neuplatní se tedy při aplikaci absorpční zásady.

Dále žalobce žalovanému vytkl, že z rozhodnutí není patrné, jaké závěry ohledně výše pokuty žalovaný dovodil ze skutkových zjištění, rozhodnutí je nepřezkoumatelné a pokuta je nepřiměřená. Dle názoru krajského soudu je zřejmé, že správní orgány obou stupňů popsaly skutková zjištění, mající vliv na uložení výše pokuty a vyvodily z nich správné závěry. Zabývaly se všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty ve smyslu § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Podle tohoto ustanovení „Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.“. Oba správní orgány postupovaly v intencích uvedeného ustanovení. Prvoinstanční orgán závažnost protiprávního jednání posuzoval jak z hlediska způsobu protiprávního jednání, přičemž se jednalo o vícečinný souběh tří správních deliktů, tak z hlediska jeho následků, jakož i okolností, za kterých byl spáchán. Z objektivních skutečností zjistil množství do oběhu uváděných vadných potravin, přičemž

toto zcela správně označil za vysoké vzhledem k možnému počtu poškozených spotřebitelů a toto konstatování, jak je již výše uvedeno, opřel o zcela konkrétní úvahu. Jako přítěžující okolnost rovněž vyhodnotil, že zjištěné nedostatky byly ovlivnitelné i snadno zjistitelné samotným žalobcem. Přihlédl rovněž k tomu, že po první kontrole provedené dne 17. 6. 2009 neučinil žalobce odpovídající opatření k zamezení prodeje nevhodných brambor. Žalovaný pak závěry prvoinstančního orgánu odůvodňující uloženou výši pokuty převzal (včetně závěrů stran závažnosti jednání žalobce, resp. stran naplnění jednotlivých podkritérií – způsobu, následků a okolností). Žalovaný zdůraznil, že se nejednalo o vady skryté, které by bylo možno odhalit až na základě laboratorních rozborů, což svědčí o nedostacích vnitřní kontroly u účastníka řízení. Konstatoval rovněž, že spotřebitel byl poškozen jednak tím, že 20% brambor bylo nevhodných k lidské spotřebě a dále byl nabídkou nekvalitních brambor poškozen i v rovině ekonomické, což lze rovněž přičíst k tíži účastníka.

Dle názoru soudu tak správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s konstantní judikaturou správních soudů (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č.j. 4 As 14/2005-84, rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č.j. 4 As 26/2005-5, přístupný na www.nssoud.cz), ze které vyplývá, že správní orgány jsou povinny řádně odůvodnit jednotlivá zákonná kritéria, tak aby bylo možno přezkoumat, k čemu správní orgány při ukládání pokuty přihlížely. Jak již bylo přitom výše uvedeno, žalovaný se těmito kritérii v nyní přezkoumávaném rozhodnutí důsledně zabýval a zdůvodnil, jaký měly vliv na uložení pokuty. Krajský soud je přitom toho názoru, že opakované porušení zákonných ustanovení v různých vzdálených provozovnách, resp. podobné vady u druhově obdobných produktů svědčí o systémovém problému, nikoliv o selhání jednotlivce. Soud tedy uzavírá, že správní orgány všechna zákonná kritéria závažnosti konkrétně a srozumitelně odůvodnily a nelze proto hovořit o nepřezkoumatelnosti jejich závěrů.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že žalovaný nevyhodnotil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to okolnosti a krátký časový interval. Žalobce nekonkretizoval, jaké okolnosti by měly být zváženy ve prospěch žalobce. Dle názoru soudu žalovaný řádně vyhodnotil veškeré relevantní okolnosti případu a žádná z nich nesvědčila ve prospěch žalobce. Pokud se týká časového intervalu, ani ten nelze přičíst ve prospěch žalobce, když se jednalo o tři kontroly v časovém úseku 1 měsíce a závady byly shodné, běžně zjistitelné, přičemž v mezidobí žalovaný neučinil nic, co by směřovalo k nápravě.

S ohledem na možnou výši pokuty, kdy zákon umožňuje uložit pokutu za předmětné jednání až do výše 50.000.000,- Kč, závažnosti tohoto jednání, kterou správní orgány dostatečně odůvodnily, není krajský soud ani názoru, že by pokuta byla zcela zjevně nepřiměřená. Pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby; jedná se o 0,1 % z maximálního možného limitu stanoveného zákonem. Podle krajského soudu tak nedošlo k vybočení z mezí správního uvážení, resp. se nejedná o nepřiměřenou pokutu. V napadeném rozhodnutí se i žalovaný námitkou žalobce uplatněnou v odvolání poukazující na nepřiměřenost pokuty a navrhuující její snížení zabýval a neshledal důvody, na základě kterých by mohl výši uložené pokuty považovat za nepřiměřenou a pokutu snížit. S tímto se, jak je uvedeno, ztotožňuje i zdejší soud.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. soudního řádu správního) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 soudního řádu správního).

V Brně dne 19. září 2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu